

Προσφώνησις
τοῦ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Θεοδώρου,
ἐκ προσώπου τῆς Α.Θ.Π., τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,
κατά τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν
τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κνωσσοῦ κ. Μεθοδίου
(Ἡράκλειον Κρήτης, 5 Νοεμβρίου 2022)

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κρήτης κύριε Εὐγένιε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς
Συνόδου τῆς ἐν Κρήτῃ ὑπὸ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Θεοφιλέστατε καί λίαν ἀγαπητέ μοι Ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε Κνωσσοῦ κ. Μεθόδιε,
Εὐλαβέστατοι πρεσβύτεροι καί διάκονοι τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ,
Θεόλεκτοι Μοναστικάι Ἀδελφότητες τῆς Μεγαλονήσου,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου,
Ἐξοχώτατοι κύριοι Βουλευταί,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες τοῦ τόπου,
Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε καί εὐλογημένε.

Σεπτῇ Πατριαρχικῇ ἐντολῇ τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ προσκυνητοῦ Αὐθέντου καί Δεσπότη πάντων
ἡμῶν, εὐρίσκομαι καί πάλιν ἐνώπιον οικείων, ἔχων τὴν ὑψίστην τιμὴν νά κομίζω
πρὸς ἅπαντας τὴν πατρικὴν εὐχὴν καί τὰς Πατριαρχικὰς εὐλογίας τοῦ σεπτοῦ Προ-
καθημένου τῆς Ὁρθοδοξίας, κατά τὴν εὐσημον ταύτην διὰ τὴν ὁλκάδα τοῦ Ἀπο-
στόλου Τίτου, Πάτρωνος καί Προστάτου τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, ἡμέραν τῆς
εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας σου, Θεοφιλέστατε ἅγιε Κνωσσοῦ.

Χαρᾶς καί ἀγαλλιᾶσεως ἔμπλεος γέγονεν ἡ ἑσταυρωμένη καί μαρτυρική Πρωτόθρονος Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῷ ἀσμένῳ ἀγγέλματι τῆς ἐπαξίας, ὁμοφώνου καί ψήφοις κανονικαῖς ἀρχιερατικῆς προαγωγῆς σου, ἥτοι τῆς ἐκλογῆς τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας εἰς Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Κνωσοῦ, ἰδίᾳ δέ ὁ Πατριάρχης σου, Ὅστις ἔσπευσε προφρόνως διά σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος νά συγχαρῆ πατρικῶς τήν ὑμετέραν Θεοφιλίαν καί νά εὐχηθῆ ἐγκαρδίως διά τήν ἐξάσκησιν τῶν νέων ὑψηλῶν ἀρχιερατικῶν καθηκόντων σου παραλλήλως πρός τήν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπευθύνου καί λυσιτελοῦς διακονίας σου ὡς Πρωτοσυγκέλλου τῆς ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκοπῆς· εὐχάς τὰς ὁποίας καί ἡμεῖς, ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐκπροσώπου, ἐπαναλαμβάνομεν ἐνθέρμως, πάλιν καί πολλάκις, σήμερον μετά πολλῆς ἀγάπης καί ἐξειδιασμένης τιμῆς.

Γνωρίζεις καλῶς, Θεοφιλέσταστε, τήν οὐ τυχούσαν στοργήν δι' ἧς ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός ἡμῶν Πατριάρχης περιβάλλει τό πρόσωπόν σου καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ὑπερτριακονταετοῦς θυσιαστικῆς διακονίας σου ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, τόσον διά τήν θεολογικήν σου παιδείαν, τήν ἐν γένει πνευματικήν σου κατάρτισιν καί συγκρότησιν, τό ἐκκλησιαστικόν σου ἦθος, τήν εὐορκον καί ἀνιδιοτελῆ προσφοράν σου πρός τήν ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίαν, ὅσον καί διά τήν ἀφοσίωσίν σου εἰς τήν Μητέρα Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καί τόν σεπτόν Προκαθήμενον αὐτῆς.

Ἐντάσσεσαι, πλέον, ἅγιε Κνωσοῦ, εἰς τήν σεβασμίαν τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου χορείαν, εἰς μίαν σημαδιακήν ἱστορικήν συγκυρίαν, τῆς συμπληρώσεως, δηλονότι, ἑκατονταετίας ἀπό τοῦ ἐκριζωμοῦ τοῦ μικρασιατικοῦ ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν πατρογονικῶν του ἐστιῶν, φέρων καί σύ, ὡς γνήσιος ἀπόγονος μικρασιατῶν ἐκ μητρὸς, ἀνεξίτηλον τήν σφραγίδα τῆς ἐξ Ἀλατσάτων καταγωγῆς σου, ἥπερ καί συνετέλεσεν, ἀσφαλῶς, εἰς τήν ἐγχάραξιν ἐν τῷ ὑπαρξιακῷ γονι-

διώματί σου τῆς ἐμπόνου ἀναμνήσεως πρὸς τὰς ἀλησμονήτους πατρίδας καὶ τῆς καρδιακῆς ἀφοσιώσεώς σου πρὸς τὴν ἀείποτε ἐσταυρωμένην Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν τε ἔχουσαν καλῶς γινῶσιν τοῦ τρόπου τῆς ὑπερβάσεως τῶν κατὰ καιροῦς ἀναδυομένων συγκυριῶν ἐκ τῆς πεπτωκυίας καὶ αἱματοποτίστου ἀνθρωπίνης ἱστορίας, καὶ κατέχουσαν ἐκ τῆς συμπεπυκνωμένης δισχιλιετοῦς ἐμπειρίας τὴν τέχνην τῆς ἐξαγωγῆς ἐκ τῶν χειρίστων δεδομένων τοῦ βελτίστου ἀποτελέσματος.

Καθίστασαι, πλέον, ἅγιε Ἐψηφισμένε, εἷς κρῖκος τῆς μακρᾶς ἀλύσεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ἀναντικαταστάτου διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀδιαταράκτου ἐκκλησιολογικῆς συνοχῆς, τῆς ἀπροσκόπτου κατὰ Θεὸν κυβερνήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀδιασαλεύτου εὐσταθείας τῶν κατὰ τόπους ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐκείνου Θρόνου, ὅστις οὐχ ἐδράζεται εἰς τὰ ἐφήμερα δεκανίκια τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, οὔτε εἰς τὰς πεπερασμένας προνοίας τῶν ἀνθρωπίνων νομοθετημάτων. Καὶ πῶς ἄλλως τε θά ἦτο ἕτεροτρόπως, ὅταν στερηῆται καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτονοήτου ἀγαθοῦ τῆς νομικῆς προσωπικότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς δυνατότητος αὐτοπροσδιορισμοῦ κατὰ τὴν φύσιν τῆς ἀποστολῆς Του, διὰ νὰ μὴ ὑπομνήσωμεν καὶ ἕτερα οὐσιώδη ζητήματα, ἅτινα ἄπτονται οὐχὶ μόνον τῆς παγκοσμίου ἠθικῆς, ἀλλὰ ἰδίᾳ τῶν θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τοῦ Θρόνου ἐκείνου, πού ἐδράζεται βιωματικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τε τὴν θείαν χάριν, τὴν πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, καὶ τὸ ἀκλόνητον θεμέλιον τῆς κανονικῆς παραδόσεως τοῦ ὑπεραιωνοβίου ἐκκλησιαστικοῦ γίγνεσθαι.

Τοῦ Θρόνου ἐκείνου, πού διακρατῶν τὸ προφητικόν χάρισμα ἐνεργόν καὶ ἄσβεστον, διαλέγεται μετὰ τῶν ποικίλων ρευμάτων κάθε ἐποχῆς, δίχως νὰ προσκολλᾶται εἰς τὰ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ἀπατεῶνος, καὶ διακρίνων τὰ σημεῖα τῶν

καιρῶν, προλέγει τά μέλλοντα συμβαίνειν ἐν τῷ κόσμῳ καί δικαιώνεται ἐκ τῆς διοράσεως τῶν ἐν ἐξελίξει πραγμάτων.

Τοῦ Θρόνου ἐκείνου, πού ἀπό ἱκανοῦ χρόνου στεντορείως καί ἀφυπνιστικῶς κηρύττει ὅτι ὁ ἀσφυκτικός ἐναγκαλισμός μεταξύ κοσμικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, μέ τήν παράλληλον ἐργαλειοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, τήν προώθησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀναθεωρητισμοῦ καί τήν υἰοθέτησιν καινοφανῶν καί ἐκκοσμικευμένων δῆθεν «ἐκκλησιολογικῶν» ἀρχῶν, ὀδηγεῖ ἀναποτρέπτως καί νομοτελειακῶς εἰς τήν ἔκπτωσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ καί τήν μετάλλαξιν τῆς ὄντολογίας της εἰς φορέα ἐκπληρώσεως ἐθνικιστικῶν προταγμάτων καί ὄχημα ὑλοποιήσεως σωβινιστικῶν πρακτικῶν εἰς τόν βωμόν, μάλιστα, τῆς διαπράξεως εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων πολέμου κατά τῆς ἀνθρωπότητας, ὡς δύναται νά διακρίνη ἀπροσκόπτως ἕκαστος καλῆς θελήσεως καί ἀνεμυωπικῶν παρωπιδῶν παρατηρητῆς τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ διαδραματιζομένης ἀδελφοκτόνου αἱματοχυσίας καί τῆς ἐξ αὐτῆς ἐπαπειλουμένης ἐνεργειακῆς καί ἐπισιτιστικῆς κρίσεως καί κοινωνικῆς ἀναταραχῆς εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

Τοῦ Θρόνου ἐκείνου, πού διαχρονικῶς, καί δῆ ἐπί τῆς ἀνεπαναλήπτου ὑπερτριακονταετοῦς πατριαρχίας τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδοξίας κ.κ. Βαρθολομαίου, γνωρίζει νά τιμᾷ καί νά μεριμνᾷ θυσιαστικῶς ὑπέρ τῆς ναυαρχίδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μεσογείᾳ, τῆς ἀγιοτόκου καί ἡρωτόκου κατά Κρήτην Ἐκκλησίας, διά τῆς πραγματοποιήσεως τῶν περισσοτέρων Πατριαρχικῶν ἱεραποδημιῶν εἰς Ἐπαρχίαν τοῦ Θρόνου καί τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ μοναδικοῦ τούτου διά τήν σύγχρονον ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν γεγονότος, εἰς τήν φιλόξενον καί πατριαρχικοτάτην ταύτην κληρουχίαν του.

Θεοφιλέστατε,

Ἡ χάριτι τοῦ παναγίου Θεοῦ ἐκκλησιαστικὴ προαγωγή Σου λαμβάνει χώραν καί εἰς μίαν ἑτέραν συγκυρίαν πού συνδέεται ἀρρήκτως μετὰ τῆς κοινῆς τροφοῦ ἡμῶν, τῆς ἱστορικῆς καί περιπύστου Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγκαράθου, ἔνθα ἠλεήθης ὑπὸ τῆς Παναγίας τῆς Ὁρφανῆς νά διακονήσης, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου ἐπὶ τριετίαν, καθ' ἣν καί ὁ ὁμιλῶν κατέστη μέλος τῆς σεβασμίας ἀδελφότητος τῶν Ἀγκαραθιτῶν, τῆς ἀναδειξάσης πλῆθος φυσιογνωμιῶν παγκοσμίου βεληνεκοῦς πού ἐκόσμησαν τοὺς Πατριαρχικούς Θρόνους Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀλεξανδρείας. Δέν τυγχάνει διόλου τυχαῖον τό γεγονός ὅτι κατὰ τό τρέχον ἔτος, αὐτό τῆς προσωπικῆς σου Πεντηκοστῆς, ἐνεγράφη εἰς τὰς Ἀγιολογικὰς Δέλτους, διὰ σχετικῆς κατὰ τόν παρελθόντα Ἰανουάριον ἀποφάσεως τῆς περὶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικόν ἡμῶν καί φιλάγιον Πατριάρχην, Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ ἐκ τῆς ἱερᾶς μάνδρας τῆς Ἀγκαράθου ὀρμώμενος Ἅγιος Κύριλλος ὁ Λούκαρις, ὁ συντοπίτης ἡμῶν, ὁ Καστρινός, ὅστις ἀνέδειξεν εἰς τό ἔπακρον τὴν οἰκουμενικὴν διάστασιν τῆς αὐθεντικῆς κρητικῆς ἰδιοπροσωπίας καί ὑπενθυμίζει διηνεκῶς πρὸς πάντας τοὺς ἐπιγενομένους ὅτι αἱ γεωγραφικαὶ καί λοιπαὶ -ἐξ ἐπόψεως ἰδιοσυγκρασίας- ἰδιαιτερότητες τῆς εὐάνδρου νήσου Κρήτης καταξιοῦνται καί καρποφοροῦν μόνον διὰ τῆς κοσμοπολίτικης θεωρήσεως τῶν πραγμάτων, καί δὴ ἐν διαλόγῳ καί ἐν ἀνοικτοσύνη ὀριζόντων πρὸς τὴν λοιπὴν οἰκουμένην, μακρὰν, δηλονότι, τοπικιστικῶν καί περιοριστικῶν ἀντιλήψεων ἢ φοβικῶν συνδρόμων, πού ἀπομειοῦν τὴν ζωτικότητα καί καταπνίγουν τὰς δυνατότητας τοῦ τόπου καί τῶν πολιτῶν του εἰς κάθε ἐπίπεδον τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί κοινωνικῆς του διαστρωματώσεως.

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀρχιερατικῆς σου διακονίας, ἅγιε Κνωσσοῦ, συμπίπτει μὲ τὴν ἀλλαγὴν σκυτάλης εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς κατὰ τό αὐτό, καί πάλιν, ἔτος ἀναδείξεως ὡς νέου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Νήσου τοῦ ἀπὸ Ρεθύμνης

καί Αύλοποτάμου Σεβασμιωτάτου κ. Εὐγενίου, σεπτῇ Πατριαρχικῇ προκρίσει καί ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν, ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου, ἔχουν τό πολῦτιμον προνόμιον νά παρίστανται τακτικῶς ὡς συνοδικοί πάρεδροι καί συνδιοικηταί τῆς οἰκουμενικῆς ὀρθοδοξίας οἱ Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Μεγαλονήσου, πού ἀποτελοῦν τιμιώτατα καί ἀναντικατάστατα μέλη τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου.

Κράτει ἐς αἰεὶ κατὰ νοῦν, Θεοφιλέστατε, καί δὴ μετ' αἰσθημάτων αἰδίου εὐγνωμοσύνης καί ἀδιαπτώτου ἀφοσιώσεως, τό γεγονός ὅτι ὁ νέος καί πολλά ὑποσχόμενος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς κατὰ Κρήτην Ἐκκλησίας, ὁ θεοπρόβλητος καί λαοφιλής Ἀρχιεπίσκοπος Σου, σέ ἐτίμησεν ὑπερβαλλόντως διὰ τῆς προτάσεως τῆς Θεοφιλίας σου πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον, ἣτις ἄνευ δισταγμῶν ἀνεγνώρισε τὴν πολυετῆ, ἀπροϋπόθετον, ἀγόγγυστον, ταπεινὴν καί ὑπομονετικὴν σου διακονίαν πλησίον τριῶν Ἀρχιεπισκόπων Κρήτης ἐκ τῆς πολυευθύνου καί ἀπαιτητικῆς θέσεως τοῦ Πρωτοσυγκέλλου αὐτῶν καί ἀνέδειξέ σε Ἀρχιερέα, διὰδοχον ἐξαιρέτων ἱστορικῶν ἀνδρῶν πού ἐκόσμησαν τὴν πάλαι ποτέ διαλάμψασαν Ἐπισκοπὴν Κνωσοῦ, ἐν οἷς καί ὁ Νεομάρτυς Ἐπίσκοπος Νεόφυτος, ὅστις καί ἐτελειώθη μαρτυρικῶς εἰς τοὺς χώρους τοῦ παρακειμένου παλαιοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, σφαγιασθεὶς κατὰ τὴν 23ην Ἰουνίου 1821, ὡς καί ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εὐγένιος καί οἱ Σεβ. Μητροπολίται Γορτύνης καί Ἀρκαδίας κ. Μακάριος καί Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Πρόδρομος. Συνέχισε, λοιπόν, μέ τό αὐτό ἐκκλησιαστικόν φρόνημα καί ἦθος πού σέ διακρίνει, ἀλλὰ μετὰ πλείονος ζήλου, ἐργαζόμενος καί ἐκδαπανώμενος, ὥστε νά καθίστασαι συγκυρηναῖος καί συνοδοιπόρος εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν ἀγῶνα καί τὰς ἀγωνίας πρὸς καλλίκαρπον καί ἀνθοφοροῦσαν ποιμαντικὴν διακονίαν διὰ τὰς χρείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, μνημονεύων πάντοτε τῶν σωτηρίων διδαγμάτων τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου πρὸς τόν Τίτον: «Σὺ δέ λάλει ἃ πρέπει τῇ

ὕγιαινούση διδασκαλία... Δούλους ἰδίους δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶσι εὐαρέστους εἶναι, μὴ ἀντιλέγοντας, μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθὴν, ἵνα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶσιν» (2: 1, 9-10).

Τό Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον καί ὁ σεπτός Προκαθήμενός του τρέφουν βεβαίαν τὴν τε ἐλπίδα καί προσδοκίαν ὅτι σύ, ὡς ὁ Βενιαμὴν τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας, θά ἀνταποκριθῆς κατὰ πάντα εἰς τὴν νέαν κλῆσιν σου, ἀναμνησκόμενος τὰς διαχρονικὰς προτροπὰς τοῦ ἀλήστου μνήμης ἀνυπερβλήτου Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος Χατζῆ περὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ λειτουργήματος: «Ἔσο Ἐπίσκοπος ἀγαθός. Προπάντων σήμερον ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην Ἐπισκόπου ἀγαθοῦ. Διὰ τὸν κόσμον παραμένει πάντοτε πρόβλημα τό ἐρώτημα: Εὐφυῆς ἢ ἀγαθός; Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καί τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει τοιοῦτον ἐρώτημα. Δέν ὑπάρχει τοιοῦτον πρόβλημα. Ἀγαθός! Διότι ἡ ἐν Χριστῷ ἀγαθότης ὑπὲρ τὴν εὐφυΐαν κατέχει τὴν σοφίαν» (Χαλκηδόνια, Μνήμη Μελίτωνος Χατζῆ, Μνήμη Γέροντος Χαλκηδόνης, 1913-1989, Ἀθήνα 1999, σ. 86).

Τό λοιπόν, Θεοφιλέστατε, ἔντεινε διὰ τῆς μυχιοκαρδίου εὐχῆς καί τῆς στοργῆς τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου, καί κατευοδοῦ καί ἀρχιεράτευε ἔνεκεν ἀληθείας καί πραότητος καί δικαιοσύνης· καί ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου. Ἄξιος!